

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 21 november 2017 met nummer RvVb/A/1718/0267
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0546/A/0526

Verzoekende partijen	1. de heer Wilmer VAN STEENKISTE 2. mevrouw Liliane VERBRAEKEN vertegenwoordigd door advocaat Pieter VAN ASSCHE, met woonplaatskeuze op het kantoor te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
Verwerende partij	de deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN
Tussenkomenende partij	de bvba ACE INVEST vertegenwoordigd door advocaat Erika RENTMEESTERS, met woonplaatskeuze op het kantoor te 9100 Sint – Niklaas, Vijfstraten 57

I. BESTREDEN BESLISSING

Verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 20 mei 2015 de vernietiging van de beslissing van verwerende partij van 16 april 2015.

Verwerende partij heeft het administratief beroep van verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Niklaas van 8 september 2014, waarbij aan tussenkomende partij een stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een meergezinswoning na de sloop van een bestaande hoekwoning, gelegen te 9100 Sint-Niklaas, Broodstraat 2, met als kadastrale omschrijving afdeling 7, sectie B, nummers 0461 V7 en 0461 X7, onontvankelijk verklaard.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.
Tussenkomenende partij verzoekt met een aangetekende brief van 19 augustus 2015 om in de procedure tot vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat tussenkomende partij met een beschikking van 4 september 2015 toe in de debatten.

2.
Verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. Tussenkomenende partij dient een schriftelijke uiteenzetting in. Verzoekende partij dient een wederantwoordnota in. Verwerende partij dient geen laatste nota in. Tussenkomenende partij dient een laatste schriftelijke uiteenzetting in.

3.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 31 januari 2017.

Advocaat Klaas DE PAUW *loco* advocaat Veerle TOLLENAERE voert het woord voor verzoekende partij. Mevrouw Leen LIPPEVELDE voert het woord voor verwerende partij. Advocaat Tom HUYGENS *loco* advocaat Erika RENTMEESTERS voert het woord voor tussenkomende partij.

4.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.

Tussenkomende partij dient op 11 juni 2014 bij het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Niklaas een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van een meergezinswoning (3 appartementen) na het slopen van de bestaande hoekwoning”*.

2.

De percelen liggen volgens het gewestplan ‘St. Niklaas-Lokeren’, vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 november 1978, in woongebied.

De percelen liggen tevens binnen de afbakeningslijn van het gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Regionaalstedelijk gebied Sint-Niklaas’, definitief vastgesteld op 19 januari 2007.

De percelen liggen ten slotte ook binnen de grenzen van het bijzonder plan van aanleg ‘*Spoor en Station I*’, goedgekeurd op 3 juli 2006, in een zone voor gesloten bebouwing.

3.

De aanvraag wordt niet openbaar gemaakt.

De gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar adviseert op 1 september 2014 voorwaardelijk gunstig.

Het college van burgemeester en schepenen verleent op 8 september 2014 een stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden aan tussenkomende partij:

“ ...

Toetsing aan de stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften

... De aanvraag is principieel in overeenstemming met het geldende plan, zoals hoger omschreven.

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

... De aanvraag is conform de bpa-voorschriften. De appartementen zijn voldoende ruim en kwalitatief. De parkeerbehoefte wordt opgevangen op het eigen terrein.

Toetsing aan de decretale beoordelingselementen en andere regelgeving

*... De aanvraag beantwoordt aan de bepalingen van de gemeentelijke stedenbouwkundige verordening voor het creëren en wijzigen van het aantal woongelegenheden (11-09-2008).
...*

4.

Tegen deze beslissing tekenen verzoekende partijen op 11 februari 2015 administratief beroep aan bij verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 26 maart 2015 om dit beroep onontvankelijk te verklaren wegens laattijdigheid en de stedenbouwkundige vergunning van de stad Sint-Niklaas haar rechtskracht te laten hernemen.

Na de hoorzitting van 14 april 2015 verklaart verwerende partij het beroep op 16 april 2015 onontvankelijk:

“ ...

De juridische aspecten

Ingevolge artikel 4.7.21, § 3 VCRO dient het beroep op straffe van onontvankelijkheid ingesteld te worden binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat: ...

3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende: de dag na de startdatum van de aanplakking.

De beslissing werd op dinsdag 16 september 2014 aangeplakt bij de inkomdeur van de bestaande bebouwing door de diensten van de stad Sint-Niklaas.

De aanplakking werd gedocumenteerd door foto's en blijkt correct verlopen, zodat de beroepstermijn zijn aanvang heeft genomen.

De termijn van 30 dagen waarbinnen derden beroep konden instellen ving dus aan op woensdag 17 september 2014 en eindigde op donderdag 16 oktober 2014.

Het door de derden op 11 februari 2015 ingesteld beroep werd dus ruim laattijdig ingesteld en werd dan ook niet conform de geldende decretale vereisten ingesteld.

Het dient derhalve als onontvankelijk te worden verworpen.

Appellant stelt dat de aanplakking niet correct gebeurde, waardoor de beroepstermijn volgens appellant niet beginnen lopen is en het beroep niet laattijdig is.

Deze beweringen zijn niet ernstig.

Het attest van aanplakking is correct opgemaakt en vermeldt de datum van effectieve aanplakking door de staddiensten zelf. Het gegeven dat in dit attest gesteld wordt dat de bekendmaking uiterlijk op 22 september 2014 zal worden aangeplakt maakt niet dat dit attest niet geldig is.

Uit de fotodocumentatie ons overgemaakt door de stad blijkt dat de aanplakking wel degelijk correct gebeurde.

Er is dan ook geen reden om het derdenberoep alsnog ontvankelijk te verklaren.

Conclusie

Uit wat voorafgaat, dient besloten dat het derdenberoep als onontvankelijk dient te worden verworpen.

De bestreden beslissing kan haar rechtskracht hernemen.

...

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot tussenkomst tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Uit het dossier blijkt dat het verzoek tot vernietiging tijdig en regelmatig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN – ENIG MIDDEL

Standpunt van de partijen

1.

Verzoekende partijen roepen de schending in van de artikelen 4.7.19, §2 en 4.7.21, §3 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het materiële motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Zij lichten hun standpunt als volgt toe:

“ ...

12. In casu werd de beslissing niet aangeplakt, minstens gebeurde dit niet conform, waardoor de beroepstermijn zoals voorzien in artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO nooit is aangevangen, en het beroep ingesteld door de verzoekende partijen ... aldus wel ontvankelijk was ratione temporis.

De verwerende partij miskent onterecht de feitelijke gegevens en het bewijsmateriaal zoals deze werden voorgelegd door de verzoekende partijen, en ontnemt de verzoekende partijen op deze wijze de mogelijkheid tot het aantekenen van beroep, nu de aanplakking nimmer gebeurde, minstens niet conform de regels.

...

14. Concreet: Uit de navraag bij de stad Sint-Niklaas blijkt dat in het administratief dossier 2 stukken zitten, die betrekking hebben op de beweerde aanplakking, met name een verklaring van degene die de aanplakking zou gedaan hebben (of zou doen), de heer Luc Terreur, en een fotoreeks die moet staven dat diezelfde persoon de aanplakking heeft uitgevoerd.

15. Vooreerst merken verzoekers hierbij dus op dat de aanplakking niet door de aanvrager, maar door de Stad Sint-Niklaas zelf is gebeurd, via haar bevoegde diensten.

De aanvrager levert geen enkel bewijs van de duur van de aanplakking en in het dossier is nergens enig stavingstuk over de duur (bv. einddatum van de aanplakking, identiek aan de aanvang) van de aanplakking te vinden. Het administratief dossier bewijst dus geenszins dat de aanplakking (zo deze al zou geschied zijn) 30 dagen heeft geduurd.

Maar er is meer: het administratief dossier stelt dat de heer Luc TERREUR een attest van aanplakking voor de stedenbouwkundige vergunning heeft afgeleverd op 16 september 2014 waarin wordt aangegeven ...

In de verklaring werd derhalve aangegeven dat uiterlijk 22 september 2014 de aanplakking zou worden gerealiseerd. Hij maakte aldus melding van een TOEKOMSTIGE aanplakking, dewelke binnen de termijn van orde van 10 dagen zou moeten gebeuren.

Dit attest van de bevoegde ambtenaar vormt géén bewijs van de daadwerkelijke aanplakking zelf, zoals de deputatie de onterechte mening is toegedaan. Dergelijk bewijs kan enkel worden geleverd door de combinatie van:

- Een attest van de aanplakking zelf*
- Foto's die het bewijs van de aanplakking leveren*

...

Verzoekende partijen aanvaarden dat de afgevaardigde van de stadssecretaris ... in zijn attest verklaard heeft dat hij de bekendmaking uiterlijk op 22 september 2014 zou verrichten. Met dien verstande dat de verzoekende partijen herhalen dat het hier ging om een loutere verklaring, NIET om een bewijs van de daadwerkelijke uitvoering van deze beloofde, vooropgestelde handeling.

Verzoekende partijen betwisten daarentegen wél de gevolgtrekkingen die uit dit attest genomen worden, namelijk dat de aangegeven datum beschouwd wordt als de effectieve datum van aanplakking, waardoor de bewoordingen van het attest verkeerd worden geïnterpreteerd en een conclusie wordt getrokken die geenszins beantwoordt aan de realiteit.

Het attest wordt verkeerd gebruikt en krijgt de functie van bewijs toegemeten, hetgeen evenwel niet klopt.

Het is namelijk niet omdat in een attest wordt verklaard dat de aanplakking op een bepaalde datum zal gebeuren, dat ik ook daadwerkelijk zo heeft plaatsgevonden. Daarvan moet het bewijs in het administratief dossier terug te vinden zijn.

Derhalve is het manifest onjuist om het attest van de stedenbouwkundig ambtenaar te beschouwen als een bewijs van de aanplakking zelf.

De startdatum van de termijn voor het aantekenen van beroep voor derden-belanghebbenden is de dag na de aanplakking van de stedenbouwkundige vergunning, NIET de datum die in het attest van de stedenbouwkundige ambtenaar wordt vooropgesteld. Aldus is het aan de deputatie om na te gaan als de aanplakking effectief heeft plaatsgevonden, en zo ja, wanneer die heeft plaatsgevonden. Dit gegeven valt niet uit het attest van de afgevaardigde af te leiden, maar wel uit de bewijzen die daarvan in het administratief dossier zijn terug te vinden en dewelke met foto's kunnen worden gestaafd.

De verwerende partij maakt zich schuldig aan een incorrecte en onzorgvuldige feitenvinding.

16. Nochtans rust op de verwerende partij een actieve onderzoekplicht in toepassing van het zorgvuldigheidsbeginsel ...

17.

De verzoekende partijen hebben hierbij de nadruk gelegd op het feit dat het attest van de beweerde aanplakking niet wordt gestaafd in het administratief dossier en integendeel de

foto's die het 'bewijs van de start van de aanplakking' moeten vormen, precies aantonen dat er geen aanplakking was.

De verzoekende partijen begrijpen waarom de deputatie de foto's uit het administratief dossier accepteert als voldoende bewijs, terwijl op de foto's nergens een bewijs van aanplakking staat....

Het betreft op foto 1 een detailfoto van het attest en de bekendmaking van de afgifte van de stedenbouwkundige vergunning zelf, waaruit niet kan worden opgemaakt waar de vergunning plakt (er is geen context zichtbaar).

Vervolgens betreft het vijf foto's die deel uitmaken van het administratief dossier die zouden moeten aantonen dat er een conform aanplakking is gebeurd.

Echter op geen enkel van de vijf foto's is evenwel het attest van aanplakking te zien op duidelijke en ontegensprekelijke wijze. Dit wordt volledig ontkend door de verwerende partij, evenwel zonder verduidelijking.

Foto 1 geeft een A4 of A3 pagina weer die voor of achter een glas is gehangen... datzelfde A4 of A3 blad is niet terug te vinden op de volgende 5 foto's die de gevel van het voorwerp van de vergunning tonen.

Er is derhalve niet of minstens niet voldoende aangetoond dat de aanplakking van foto 1 op de correcte plaats is gebeurd en het is evenmin duidelijk op welke wijze de 5 volgende foto's als afdoende bewijs kunnen gelden voor het bestaan van de aanplakking op die plaats.

Ondank het feit dat hierop sterk de nadruk is gelegd op de hoorzitting en in het beroepsschrift, wordt dit in de bestreden beslissing geheel genegeerd, en wordt aangegeven dat er voldoende bewijs van aanplakking is.

Waar dit bewijs wordt gehaald en waarom het fotodossier duidelijk, dan wel waar en welke foto's het bewijs kan worden gezien, is niet gemotiveerd ... Het bewijs als gevraagd in de voormelde bepalingen van de VCRO van de aanvang van de aanplakking is niet geleverd.

Hierbij kan overigens niet volstaan te verwijzen naar het feit dat niet de aanvrager, maar de stadsdiensten zelf de aanplakking hebben gedaan. Wel integendeel is vereist dat de stadsdiensten zelf het bewijs leveren, quod non in casu.

18. Echter, het enige dat mogelijkerwijze op een aanplakking zou kunnen lijken betreft een papertje dat aan de voordeur gehangen lijkt tegen de klink van de glazen voordeur waarvan klaarblijkelijk een en ander niet tegen weer en wind is afgeschermd en dit loshangend aan de voordeurklink hangt. Dit is in elk geval niet het papier dat op foto 1 mooi wordt gepresenteerd, zodat ook om deze reden de aanplakking niet correct verlopen is.

In elk geval hebben geen van de omwonenden de aanplakking gezien en is deze niet conform gebeurd. Uit geen enkele van de foto's kan een conforme aanplakking worden afgeleid.

Bovendien voorziet de VCRO dat de bekendmaking van een stedenbouwkundige vergunning er onder meer in voorziet dat binnen de tien dagen de aanplakking gebeurt te rekenen vanaf de datum van de beslissing.

Maar in het attest van de afgevaardigde van de stadssecretaris wordt de aanplakking op uiterlijk 22 september 2014 gezet, zijnde méér dan tien dagen na de stedenbouwkundige vergunning. Overigens verklaart de afgevaardigde dit op datum van 16 september 2014 waarbij hij uitdrukkelijk spreekt over een toekomstige aanplakking. Uit de attestering in het fotodossier blijkt dan weer dat nog diezelfde dag overgegaan zou zijn tot aanplakking. Deze gegevens zijn aldus tegenstrijdig.

Over deze tegenstrijdigheid wordt in de bestreden beslissing met geen woord gerept.

Daarenboven blijkt minstens uit het attest en de vermelde foto's dat deze aanplakking niet op professionele wijze gebeurde.

Op geen enkel van de foto's is te zien dat het attest van aanplakking effectief gebeurd is op het hoekperceel. Uit de verschillende foto's vanuit de gefotografeerde hoek zou moeten blijken dat de aanplakking aan de (voor)deur zou zijn gerealiseerd, maar de enige foto uit het administratief dossier waarop mogelijkerwijze een attest van de aanplakking te zien is, omvat geen omgeving, terwijl uit de omgevingsfoto's geen aangeplakt attest te lezen is, zelfs niet bij digitale vergroting ervan (zie stukken).

Dergelijke aanplakking is niet conform de doelstelling en de uitdrukkelijke bewoording van de VCRO.

De aanplakking moet immers gebeuren op een plaats waar het betrokken goed paalt aan de openbare weg. Gedurende de volledige aanplakkingstermijn van dertig dagen moet de beslissing goed zichtbaar en leesbaar worden gehouden. Zoals verzoekende partijen hierboven reeds aangaven, is het de principiële taak van de deputatie om dit controleren.

In casu kan nergens uit de foto's worden afgeleid waar de aanplakking heeft plaatsgevonden, minstens kan dit niet als een conforme aanplakking worden beschouwd. Een en ander is van belang omdat geen enkel van de omwonenden die protesteren tegen de stedenbouwkundige vergunning beroep hebben aangetekend tot op heden. De enige reden hiervoor is dat de aanplakking tot op heden niet conform gebeurd is.

In elk geval is bij gebreke aan conforme aanplakking, de beroepstermijn voor derden, waaronder de verzoekende partijen, niet beginnen lopen. Het beroep van verzoekende partijen was derhalve wel degelijk tijdig ingesteld en ontvankelijk ratione temporis.

19. Voorgaande verduidelijking werd door de verzoekende partijen reeds opgenomen in hun beroepsschrift voor de deputatie Oost-Vlaanderen.

Daar werd echter niet op gereageerd door verwerende partij die louter als repliek een stijlformule hanteert als repliek op de motivering van de verzoekende partijen ...

Waarom deze beweringen niet ernstig zijn wordt door de verwerende partij niet vermeld.

Het antwoord van verwerende partij op de stelling van verzoekende partijen biedt evenmin een verklaring ...

20. Met deze bewoordingen negeert de bestreden beslissing in principe gewoon de stelling van de verzoekende partijen zonder te motiveren waarom de foto's volstaan... tevens draait zij de bewijslast om. Dit kan bezwaarlijk als een degelijke, deugdelijke pertinente motivering

in antwoord van de stelling van de verzoekende partijen beschouwd worden en verduidelijkt om geen enkele manier de beweegredenen noch de beslissing van verwerende partij. Verwerende partij slaagt er derhalve niet in uiteen te zetten waarom de argumenten van de verzoekende partijen onjuist zouden zijn en waarom de foto's wel als voldoende bewijsmateriaal worden beschouwd.

De enige motivering in de gehele beslissing is:

- De bewering is niet ernstig*
- Uit de fotodocumentatie ons overgemaakt blijkt dat de aanplakking wel degelijk correct gebeurde.*

Geen van beide boude beweringen worden gestaafd van enig motief, verwijzing of concreet stavingstuk of motief.

...

23. Ten overvloede verwijzen de verzoekende partijen naar enkele attesten van de Raad voor Vergunningsbetwistingen in verband met de (bewijs)problematiek van de aanplakking.

...

24. Louter volledigheidshalve en ten overvloede, zelfs wanneer de Raad de mening zou toegedaan zijn dat de foto's en attest samen het bewijs van de start van de aanplakking oplevert, levert dit hooguit het bewijs van de dag op van de aanvang van de aanplakking maar niet van de aanplakking over 30 dagen.

25. De verzoekers hebben van bij aanvang aangegeven dat zij de aanplakking nooit hebben gezien, net als hun burens. De aanplakking wordt (zo al aanvaardbaar volgens uw raad) louter voor dag 1 geleverd, maar niet voor de periode van 30 dagen nu noch de aanvrager het bewijs levert hoelang hij de aanplakking heeft laten duren en de stadsdiensten hun eigen (gebrekkige) aanplakking blijkbaar nimmer controleren. Van de verzoekende partijen kan niet het onmogelijke verwacht worden. Zij kunnen onmogelijk bewijzen dat er iets 'niet' hing...

26. Concluderend kan gesteld worden dat in voorliggende casus geen aanplakking heeft plaatsgevonden, minstens dat deze gebrekkig is gebeurd en dat de eerste dag van de aanplakking niet aangetoond kan worden middels een attest van aanplakking middels fotomateriaal, en in elk geval geen bewijs van de 30 dagen onafgebroken aanplakking geleverd is.

..."

Verzoekende partijen voegen in hun wederantwoordnota nog het volgende toe aan hun betoog:

"...

17. Ter aanvulling op hetgeen reeds aangetoond in het verzoekschrift, willen concludenten nogmaals ten overvloede benadrukken dat de aanplakking niet conform geschied is.

Foto 1 in het dossier toont een document "Bekendmaking afgifte stedenbouwkundige vergunning". De overige foto's betreffen louter de gevel van het pand waarop de vergunning betrekking heeft, doch tonen geenszins aan dat het document op foto 1 daar aangeplakt werd, minstens niet gedurende 30 dagen.

...

19. Als enig verweer geeft de verwerende partij aan dat een beëdigd ambtenaar geen persoonlijk belang kan hebben bij het al dan niet correct uitvoeren van een aanplakking, wat volgens de verwerende partij reeds bewijs zou zijn van een correcte aanplakking. Het feit dat de ambtenaar een niet decretaal vastgelegd gebruik hanteert, waarbij dan nog zou moeten worden uitgegaan van diens "automatische" geloofwaardigheid, kan niet aan de duidelijke

decretale bepalingen in de weg staan. De wijze van aanplakking (zoals gebeurd) was niet conform.

...

25 Tussenkomen de partij betwist het standpunt van de verzoekende partijen dat het attest van aanplakking geen afdoende bewijs levert van een correcte en volledige bekendmaking van de bestreden beslissing. Zij baseert haar verweer op het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar. Dit verslag werd, zoals tussenkomen de partij zelf ook aanhaalt, echter integraal overgenomen door de Deputatie, ondanks andersluidende maar nooit beantwoorde argumentatie van de verzoekende partijen.

...

26. In haar schriftelijke uiteenzetting (p. 3) vermeldt tussenkomen de verder partij dat:

"(...) Zoals gebruikelijk in de stad Sint-Niklaas, zorgden de stadsdiensten zelf voor de bekendmaking van de beslissing door aanplakking binnen een termijn van 10 dagen vanaf de datum van ontvangst van de beslissing van het CBS (...)"

Dit 'gebruik' is echter in strijd met de procedure voor aanplakking zoals omschreven in artikel 4.7.19 §2 VCRO. ...

27. De aanplakking moet aldus gebeuren door de aanvrager van de vergunning; de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde controleert of de aanvrager effectief overgaat/overgegaan is tot aanplakking binnen de gestelde termijn, nadat de aanvrager de gemeente in kennis gesteld heeft van de startdatum van de aanplakking. In casu is de gemachtigde van de gemeentesecretaris, in de hoedanigheid van de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar, overgegaan tot aanplakking, niet de aanvrager, in strijd met de voorgeschreven procedure. De taak van de gemeentesecretaris of zijn gemachtigde, beperkt zich tot het controleren en attesteren van de aanplakking, nadat de aanvrager de gemeente op de hoogte heeft gebracht van de startdatum van de aanplakking, quod non in casu.

Los van het feit dat deze 'gewoonte' contra legem is, kan de ambtenaar zich ook niet sterk maken voor de aanvrager dat hij dertig dagen heeft aangeplakt.

28. Concluderend kan gesteld worden dat in voorliggende casus geen aanplakking heeft plaatsgevonden, minstens dat deze gebrekkig is gebeurd en dat de eerste dag van de aanplakking niet aangetoond kan worden middels een attest van aanplakking middels fotomateriaal, en in elk geval geen bewijs van de 30 dagen onafgebroken aanplakking geleverd is.

..."

2.

Verwerende partij betwist het middel als volgt in haar antwoordnota:

"...

In haar systematiek van aanplakking en controle laat de stad Sint-Niklaas de aanplakking uitvoeren door haar eigen gemeentepersoneel (afgevaardigden van de gemeentesecretaris).

De aanplakking zelf, en het vaststellen van de aanplakking gebeurt aldus door een beëdigd ambtenaar die geen enkel persoonlijk belang heeft bij de aanplakking.

Dit is vanzelfsprekend een andere situatie dan wanneer de vergunninghouder zelf volledig verantwoordelijk wordt gelaten voor het uitvoeren van de aanplakking. Een vergunninghouder kan een persoonlijk belang hebben bij het niet correct uitvoeren van een aanplakking, nu dit de kans op een beroep tegen zijn vergunning verkleint.

Op eerder overbodige wijze is het attest van aanplakking bovendien vergezeld van een fotoreportage die in detail de aanplakking toont, en een zicht op die aanplakking vanop het openbaar domein.

Verzoekers betwisten dat deze foto's onomstotelijk tonen dat het correcte aanplakkingsdocument op correcte wijze op het bedoelde bouwperceel is aangebracht.

Uw Raad zal in alle redelijkheid willen appreciëren dat wanneer een beëdigd ambtenaar verklaart dat hij de (evident correcte) bekendmaking van afgifte van vergunning op een bepaalde datum op het correcte bouwperceel aanbracht, en deze verklaring wordt ondersteund door foto's die het aanplakkingsdocument, en de aanwezigheid van een document op het bouwperceel, zichtbaar vanop het openbaar domein, tonen, de verklaring voor waar moet worden aanvaard en een onbetwistbare bewijskracht heeft.

Elk normaal persoon ziet in dat met een normaal fototoestel een foto kan genomen worden van ofwel een leesbaar document op A4 formaat zonder dat diens 'context' kan gezien worden, ofwel van het omgevend kader van een document, doch met verlies van leesbaarheid van het document.

De duidelijk zichtbare aanwezigheid op de bouwplaats van een document waarvan een beëdigd ambtenaar verklaart dat dit het correcte aanplakkingsdocument is, moet in alle redelijkheid als een correcte aanplakking aanvaard worden.

Verzoekers beweren zonder enig bewijs dat het fotomateriaal vals zou zijn. Dergelijke gratuite bewering kan niet aanvaard worden..

Verzoekers trachten verder op weinig geloofwaardige wijze twijfel te zaaien over de datum van eerste aanplakking.

Het attest vermeldt dat ten laatste op 22 september 2014 de aanplakking moet zijn gebeurd. In casu is de effectieve aanplakking op 16 september 2014 gebeurd, zoals blijkt uit de handgeschreven datering van de beëdigd ambtenaar.

Hoe hier enige twijfel of onduidelijkheid over de effectieve eerste dag van aanplakking kan bestaan is verwerende partij niet duidelijk. Geen normaal zorgvuldig persoon kan het onduidelijk of onzeker vinden dat de aanplakking op 16 september 2014 gebeurd, zodat de beroepstermijn op 17 september is begonnen lopen.

De stelling van verzoekers dat binnen 10 (dagen) na vergunningsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen tot aanplakking moet worden overgegaan is niet juridisch correct. De VCRO bepaalt in artikel 4.7.19. §2 ...

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

Hiertegen is in casu geen inbreuk gemaakt. Zelfs al zou dit wel gebeurd zijn, dan nog heeft dit tot het enkele gevolg dat de beroepstermijn voor derden, en de uitvoerbaarheid van de vergunning mee opschuift.

Op zeer doorzichtige wijze stellen verzoekers vervolgens nog dat de deputatie niet voldoende motiveert waarom zij het attest van aanplakking als bewijs van aanplakking aanvaardt.

Dit is niet ernstig. De deputatie voorziet een direct antwoord op de beroepsgrief van verzoekers ...

Nogmaals, voor het goede begrip van verzoekers: Het zijn de stadsdiensten die de aanplakking uitvoeren. Dat de aanplakking is gebeurd kan dus niet ernstig worden betwist (daar waar bij aanplakking door vergunninghouders een betwisting meer ernstig kan genomen worden). Het attest vermeldt zeer duidelijk wanneer de aanplakking is gebeurd, zodat ook de start van de beroepstermijn onomstotelijk vaststaat. Daarenboven wordt het reeds duidelijke en bewijskrachtige attest ondersteund door foto's die door de beëdigd ambtenaar zelf zijn genomen en die het aanplakkingsdocument in detail, en in zijn context tonen.

Volledig terecht oordeelt de deputatie aldus dat de aanplakking correct gebeurde. De motivering waarom zij tot dit besluit komt is door elk normaal persoon te begrijpen.

Verzoekers zijn het eerder niet akkoord met dit besluit, maar dit maakt het natuurlijk niet fout of onwettig.

De laatste bewering van verzoekers als zou dit attest enkel de eerste dag van aanplakking kunnen aantonen, maar geen bewijs van aanplakking vormen voor de 29 daarop volgende dagen is opnieuw weinig ernstig.

Verzoekers lijken te willen beweren dat een absoluut bewijs van elke seconde van de aanplakking het enig aanvaardbare is. Vanzelfsprekend gebeurt de controle van aanplakking met enige mate van praktische haalbaarheid en redelijkheid.

*Aangezien niet elk moment kan gecontroleerd worden is huidige systematiek van de stad Sint-Niklaas waar de aanplakking door een neutrale ambtenaar gebeurt, en waardoor vaststaat dat de aanplakking daadwerkelijk is gebeurd, in redelijkheid aanvaardbaar.
..."*

3.

Tussenkomen de partij betwist het middel als volgt in haar schriftelijke uiteenzetting:

"...

Artikel 4.7.19 § 2 VCRO stelt ...

Deze decretale bepaling is de enige toepasselijke wettelijke bepaling waarin de bekendmaking van de vergunningsbeslissing door aanplakking geregeld is ...

Volgens deze bepaling moet een mededeling dat de vergunning verleend is, aangeplakt worden, hetgeen betekent dat niet de volledige vergunningsbeslissing maar enkel het feit dat deze vergunning verleend is, bekendgemaakt moet worden. Ten onrechte verwijzen verzoekende partijen dan ook naar een niet-nader gespecificeerde en niet-meegedeelde 'handleiding voor ambtenaren' volgens dewelke de uitdrukkelijke beslissing over een vergunningsaanvraag 'volledig' moet worden aangeplakt.

...

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde moet 'er over waken' dat 'tot aanplakking wordt overgegaan' binnen een termijn van 10 dagen vanaf de ontvangst van de vergunningsbeslissing door de aanvrager (en dus niet vanaf de datum van de beslissing, zoals verzoekers schrijven), en hij moet op eerste verzoek een attest hiervan afleveren aan elke belanghebbende. Nergens wordt bepaald dat dit attest moet bevestigen dat de aanplakking gedurende 30 dagen heeft plaatsgevonden. Dit attest dient er immers voor te bewijzen wanneer de beroepstermijn beginnen lopen is en dit is de dag na de eerste dag van aanplakking. Het is dan ook perfect logisch dat het attest van aanplakking hiervan het bewijs moet leveren. De secretaris moet er volgens het decreet enkel over waken dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen de (orde)termijn van 10 dagen. Daarna is het aan verzoekende partijen op wie de bewijslast rust om aan te tonen dat de aanplakking niet gedurende 30 dagen gebeurd zou zijn. Verzoekers leveren dit bewijs niet. Integendeel staat vast dat zij zelf in ieder geval wel tijdig op de hoogte zijn gebracht van de afgeleverde vergunning nu zij in een brief van 11/11/2014 aan tussenkomende partij zelf verklaarden in oktober het dossier te zijn gaan inkijken op het stadhuis.

De gemeente die een attest van aanplakking aflevert, moet erover waken dat het attest van aanplakking gebaseerd is op een eigen verklaring en vaststelling en niet enkel en alleen op een verklaring op eer, afgelegd door de vergunninghouder.

In casu is aan al deze voorwaarden voldaan. Aangaande de aanplakking liggen 2 stukken voor:

- Een 'attest van aanplakking stedenbouwkundige vergunning', opgemaakt en ondertekend door de heer Luc Terreur, stedenbouwkundig ambtenaar van de stad Sint-Niklaas. In dit attest wordt het volgende geattesteerd ...*

Dit attest is door de heer Luc Terreur zelf ondertekend en bevat als datum (met de uitdrukkelijke vermelding : 'datum effectieve aanplakking') : 16.09.2014

- Een reeks foto's, genomen door de stad Sint-Niklaas zelf met als hoofding de referte van het bouwdoossier bij de stad Sint-Niklaas, de naam van de aanvrager, de straat en de vermelding "aangeplakt op 16/09/2014". De foto's tonen het blad zelf dat aangeplakt werd, de plaats waar dit blad opgehangen werd (de inkomdeur op de hoek van de Broodstraat en de Casinostraat) en verschillende foto's met zicht op deze deur waaruit blijkt dat het bekendmakingsformulier duidelijk zichtbaar hing op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft.*

Er kan geen enkele betwisting over bestaan dat dit attest opgemaakt werd door de afgevaardigde van de stadssecretaris en gebaseerd is op diens eigen bevindingen en niet louter op een verklaring van eer van tussenkomende partij. Meer zelfs, het is inderdaad de stad zelf die deze aanplakking uitgevoerd heeft, en dit net om zeker te zijn dat tijdig en correct tot aanplakking zou worden overgegaan. Het feit dat de aanplakking niet door de aanvrager zelf gebeurd is, brengt niet met zich mee dat de aanplakking zelf geen rechtsgevolgen zou hebben of geen beroepstermijn zou doen lopen. Voor de belanghebbende derde maakt dit immers geen enkel verschil ... Integendeel : een aanplakking door de vergunningverlenende overheid geeft deze derde net meer zekerheid.

De beide stukken moeten ook samen bekeken worden en vormen één geheel. Zij tonen onbetwistbaar aan dat de heer Terreur niet alleen 'de intentie' had om binnen een termijn van 10 dagen tot aanplakking over te gaan (hetgeen misschien uit de ongelukkige bewoordingen van het attest afgeleid zou kunnen worden, maar duidelijk niet zo bedoeld was), maar de aanplakking ook effectief deed op 16/09/2014. Dat verzoekende partijen

blijven beweren dat geen bewijs voorligt van de effectieve aanplakking op 16/09/2014, is zeer vreemd. De foto's tonen dit zeer duidelijk aan : het bewijs van 'een DAADWERKELIJKE uitvoering van de beloofde vooropgestelde handeling' van aanplakking ligt wel degelijk voor via de foto's. Terecht heeft de Deputatie het attest van aanplakking dan ook in die zin geïnterpreteerd ...

Verzoekende partijen beweren dan maar dat de foto's op zich niet duidelijk zouden zijn en niet zouden volstaan als bewijs van de effectieve aanplakking. Zij trekken de verschillende foto's uit elkaar en menen dat geen 'link' bewezen is tussen foto 1 – het formulier van bekendmaking zelf – en de overige foto's waarop 'een formulier' te zien is aan de voordeur van het pand. Zij trekken in twijfel dat het papier met vermelding van de afgeleverde vergunning, te zien op foto 1 ook hetzelfde papier is als het blad dat op de andere foto's te zien is, hangende aan de voordeur. In feite insinueren de verzoekende partijen dus dat de stad Sint-Niklaas – die de foto's gemaakt heeft en beweert dat deze op 16/09/2014 ter plaatse genomen zijn – valsheid in geschrifte zou gepleegd hebben door foto's die niets met elkaar te maken hebben, bij elkaar te voegen alsof zij één geheel zouden vormen om zo te bewijzen dat een aanplakking gebeurd zou zijn terwijl dit niet het geval is. Welk belang de stad Sint-Niklaas hierbij zou hebben, verduidelijken verzoekende partijen echter niet. Evenmin blijken verzoekers een procedure tot valsheid in geschrifte ingesteld te hebben, hetgeen volgens rechtspraak van Uw Raad volstaat om de beweringen af te wijzen ...

Bovendien herhaalt tussenkomende partij nogmaals dat de bewering van verzoekers dat deze wijze van aanplakking niet 'conform' of 'professioneel' zou zijn niet gevolgd kan worden nu verzoekers zelf geen bindende bepalingen voorleggen waaraan deze aanplakking zou moeten voldoen. De VCRO legt enkel op dat de aanplakking moet gebeuren op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft, en dit is het geval – hetgeen ook niet betwist wordt.

Waar verzoekende partijen dan gaan beweren dat in ieder geval geen andere omwonende de aanplakking gezien heeft, doen zij niets anders dan een niet-gemotiveerd eenzijdig standpunt innemen. Uit geen enkel stuk blijkt dat er omwonenden zouden zijn die beroep hadden willen aantekenen maar dit niet gedaan hebben bij gebrek aan kennis. Tussenkomende partij kan alleen maar vaststellen dat geen andere omwonende nog beroep ingesteld heeft – hetgeen volgens de redenering van verzoekers zelf nog mogelijk zou geweest als de aanplakking effectief gebrekkig was. Verzoekers hebben trouwens geen belang bij het opwerpen van dit argument nu zij niet namens derden kunnen optreden maar enkel hun eigen belangen kunnen behartigen. Maar bovenal bevestigen verzoekende partijen dat zij wél degelijk kennis hebben genomen van de vergunningsbeslissing via de bekendmaking door aanplakking.

Het is schrijnend te moeten vaststellen dat net dié buur waarvan met zekerheid vaststaat dat hij binnen de lopende beroepstermijn kennis had van de bestreden beslissing 5 maanden wacht om deze beslissing aan te vechten, opwerpend dat men via aanplakking geen kennis kon nemen van de beslissing. De brief van verzoekers van 11/11/2014 bewijst zwart op wit dat de doelstelling van de aanplakking wel degelijk bereikt was :

“Hierbij willen we U mededelen dat we niet akkoord kunnen gaan met het bouwen van de 3 appartementen, gelegen Broodstraat 2 – hoek Casinostraat te St.Niklaas. We hebben de plannen hiervan kunnen inzien begin Oktober dit op het Stadhuis T/S ...”

Verzoekers zijn dan ook zeer slecht geplaatst om hun argumentatie over een vereiste 'professionele aanplakking' te gaan stoelen op doelstellingen van de VCRO ...

Gelet op dit alles, moet geconcludeerd worden dat het administratief beroep van verzoekers manifest laattijdig was en om die reden door verwerende partij terecht werd afgewezen als onontvankelijk.
...

Tussenkomende partij voegt hieraan nog het volgende toe in haar laatste schriftelijke uiteenzetting:

“ ...

Als zij op dat ogenblik niet via de aanplakking kennis kregen van het feit dat de vergunning was afgeleverd, hoe dan wel ? Wat was dan de aanleiding om in oktober 2014 (i.e. tijdens de periode van bekendmaking) inzage te gaan nemen op het stadhuis van een aanvraagdossier en afgeleverde vergunning waarvoor eerder geen openbaar onderzoek was georganiseerd en dus geen publiekmaking plaatsvond ?!

...

Dit attest is door de heer Luc Terreur zelf ondertekend en bevat als datum (met de uitdrukkelijke vermelding : ‘datum effectieve aanplakking’) : 16.09.2014. Het gaat dus niet louter om een verklaring op eer, uitgaande van tussenkomende partij, noch om een attest waarin de gemeente verwijst naar een verklaring op eer.

...

Het zou absurd zijn om te oordelen dat een aanplakking, die door een aanvrager zelf uitgevoerd wordt en nadien gecontroleerd is, correct zou zijn terwijl dit niet het geval is voor een aanplakking die deze controlerende overheid zelf uitvoert...

...

Evenmin blijken verzoekers een procedure tot valsheid in geschrifte ingesteld te hebben, hetgeen nochtans logisch zou zijn mocht hun bewering correct zijn. In hun wederantwoordnota gaan verzoekers hier verder niet op in, en betwisten zij dus niet dat zij geen procedure wegens valsheid in geschrifte lastens de ambtenaar van de stad Sint-Niklaas hebben ingesteld. Volgens rechtspraak van Uw Raad volstaat dit om de beweringen van verzoekende partijen af te wijzen. Bij gebrek aan het instellen van een procedure tot valsheid in geschrifte bewijzen verzoekende partijen niet dat de aanplakking gebrekkig gebeurd is ...

...

Wat dit punt betreft, wijst tussenkomende partij nog op het verweer van verzoekende partijen in hun wederantwoordnota aangaande de ontvankelijkheid van hun vordering. Onder die hoofding komen zij terug op de brief van 11/11/2014, hetgeen op zijn minst vreemd is nu tussenkomende partij deze brief zelf niet aangegrepen heeft om de ontvankelijkheid van het verzoek tot nietigverklaring te betwisten. Verzoekende partijen geven aan dat het bewijs van het tijdstip waarop zij kennis genomen hebben van de vergunning niet relevant zou zijn omdat volgens vaste rechtspraak van Uw Raad de beroepstermijn tegen een verleende vergunning decretaal pas begint te lopen vanaf de dag na de eerste dag van aanplakking. Tussenkomende partij heeft deze rechtspraak ook niet betwist en op geen enkel moment beweerd dat voor verzoekende partijen de beroepstermijn zou zijn beginnen lopen op het ogenblik dat zij kennis kregen van de afgeleverde vergunning. Integendeel beargumenteren zowel verwerende als tussenkomende partij net dat het administratief beroep van verzoekers laattijdig is want daterend van 5 maanden na de start van de aanplakking – die volgens tussenkomende en verwerende partij op correcte manier gebeurd is.

Wel heeft tussenkomende partij er op gewezen dat verzoekende partijen slecht geplaatst zijn om te stellen dat het doel van de decretale regeling inzake bekendmaking door aanplakking gerespecteerd moet worden, nu net van hen vaststaat dat zij tijdig (in oktober 2014, zijnde

binnen de periode van bekendmaking door aanplakking) kennis hebben kunnen nemen van de verleende vergunning.

Bovendien: verzoekers erkennen expliciet (zowel in hun antwoordnota als in de brief van 11/11/2014) dat zij reeds in oktober 2014 op de hoogte waren van het bestaan van de vergunning. Als zij deze kennis niet kregen door de aanplakking, zoals zij beweren, hoe zou dit dan wel gebeurd kunnen zijn voor een bouwdoossier waarover geen openbaar onderzoek werd georganiseerd en waarvan de eerste publiekmaking dus de aanplakking van de vergunningsbeslissing was ?!

Gelet op dit alles, moet geconcludeerd worden dat het administratief beroep van verzoekers manifest laattijdig was en om die reden door verwerende partij terecht werd afgewezen als onontvankelijk.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Verzoekende partijen betogen in essentie dat verwerende partij hun administratief beroep van 11 februari 2015 ten onrechte en zonder afdoende motivering als laattijdig heeft beschouwd. Zij menen dat het attest van de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar van 16 september 2014 en de bijhorende foto's in voorliggend geval geen afdoende bewijs vormen van een conforme aanplakking van de mededeling van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Niklaas van 8 september 2014 gedurende een termijn van 30 dagen vanaf 16 september 2014, op basis waarvan het aanvangspunt wordt berekend van de vervaltermijn van 30 dagen waarbinnen zij overeenkomstig artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO als derde belanghebbende georganiseerd administratief beroep dienen in te stellen. Zij menen dat hun beroepstermijn op 11 februari 2015 (nog) niet was beginnen lopen ingevolge de ontstentenis van (bewijs van) (regelmatige) aanplakking, zodat hun beroep onterecht laattijdig werd bevonden.

2.

De kern van de discussie tussen partijen betreft het bewijs van (de datum van) de (regelmatige) aanplakking van de mededeling die te kennen geeft dat het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Niklaas op 8 september 2014 (in eerste aanleg) een stedenbouwkundige vergunning verleende, en de daaraan verbonden startdatum van de (verval)termijn van 30 dagen voor verzoekende partijen om hiertegen als derde belanghebbenden administratief beroep aan te tekenen.

De relevante artikelen 4.7.19, §2 VCRO en 4.7.21, §3, 3° VCRO luiden als volgt:

“Art. 4.7.19, §2. Een mededeling die te kennen geeft dat de vergunning is verleend, wordt door de aanvrager gedurende een periode van dertig dagen aangeplakt op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De aanvrager brengt de gemeente onmiddellijk op de hoogte van de startdatum van de aanplakking. De Vlaamse Regering kan, zowel naar de inhoud als naar de vorm, aanvullende vereisten opleggen waaraan de aanplakking moet voldoen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde waakt erover dat tot aanplakking wordt overgegaan binnen een termijn van tien dagen te rekenen vanaf de datum van de ontvangst van de beslissing van het college van burgemeester en schepenen.

De gemeentesecretaris of zijn gemachtigde levert op eenvoudig verzoek van elke belanghebbende, vermeld in artikel 4.7.21, §2, een gewaarmerkt afschrift van het attest van aanplakking af.”

“Art. 4.7.21, §3. Het beroep wordt op straffe van onontvankelijkheid ingesteld binnen een termijn van dertig dagen, die ingaat : ...

3° voor wat betreft het beroep ingesteld door elke andere belanghebbende: de dag na deze van aanplakking.”

De voorbereidende werken (*Parl. St. VI. P.*, 2008-2009, stuk 2011, nr. 1, pp. 187-188, 557) stellen hieromtrent het volgende:

“Uitgangspunt voor de berekening van de beroepstermijn voor derden-belanghebbenden

...

De bewijslast om aan te tonen dat de aanvrager aan zijn aanplakkingsplicht heeft verzaakt, berust bij de persoon die het beroep instelt. Meestal zal dat gebeuren aan de hand van middelen die een vrije bewijswaarde hebben en die dus door de deputatie moeten worden gewaardeerd, het gaat dan bvb. om getuigenverklaringen of aanwijzingen waaruit een feitelijk vermoeden kan worden afgeleid.

Het is wenselijk dat op de aanplakkingsplicht een degelijk gemeentelijk overheidstoezicht wordt geïnstalleerd.”

Het Grondwettelijk Hof overwoog daaromtrent het volgende (in arrest nr. 2011/8 dd. 27 januari 2011):

“B.13.3.3.4. Het feit dat de beroepstermijn voor vergunningsbeslissingen ingaat de dag na die van de aanplakking is ingegeven door het doel de vergunningsaanvrager zo snel mogelijk rechtszekerheid te verschaffen, wat niet mogelijk is wanneer de aanvang van de beroepstermijn afhangt van de kennisneming van de beslissing door de verzoeker. Daarbij vermocht de decreetgever rekening te houden met het feit dat het gaat om hetzij grote projecten, waarvan genoegzaam bekend zal zijn dat de vergunning werd verleend, hetzij projecten waarvan de weerslag is beperkt tot de onmiddellijke omgeving van de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft. De decreetgever kon dan ook redelijkerwijs ervan uitgaan dat de aanplakking een geschikte vorm van bekendmaking is om belanghebbenden op de hoogte te brengen van het bestaan van de vergunningsbeslissing.

*Bovendien dient de bevoegde burgemeester erover te waken dat tot aanplakking wordt overgegaan en attesteert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanplakking. Het gemeentebestuur dient op eenvoudig verzoek een gewaarmerkt afschrift van dat attest af te geven ... De dag van eerste aanplakking moet uitdrukkelijk worden vermeld (*Parl. St., Vlaams Parlement*, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 181). Bijgevolg kan een belanghebbende weten wanneer de beroepstermijn aanvangt en wanneer die verstrijkt.*

In de parlementaire voorbereiding van het decreet van 27 maart 2009 wordt eveneens gepreciseerd dat indien de aanplakking niet of niet correct geschiedt, dit «wordt [...] ' gesanctioneerd ' door middel van de beroepstermijnenregeling» Hieruit dient te worden afgeleid dat in dat geval de burgemeester de aanplakking niet vermog te attesteren, zodat de beroepstermijn geen aanvang neemt.”

3.

Uit geciteerde artikelen volgt dat de VCRO voor derde belanghebbenden één vertrekpunt voorziet van hun vervalttermijn van 30 dagen om administratief beroep aan te tekenen tegen een vergunningsbeslissing van het College van Burgemeester en Schepenen, met name de dag na deze van (regelmatige) aanplakking van de (in eerste aanleg) afgeleverde vergunning. Derhalve is (het bewijs van) de datum van (regelmatige) aanplakking cruciaal bij de beoordeling van de tijdigheid van het administratief beroep.

In zoverre verzoekende partijen als derde belanghebbenden (de datum van) de (regelmatige) aanplakking betwisten, en daarmee tevens de startdatum van hun beroepstermijn, dragen zij in beginsel de bewijslast ter zake. Zij moeten aantonen dan wel aannemelijk maken dat de aanplakking (door de aanvrager van de vergunning) niet geschiedde conform artikel 4.7.19, §2, lid 1 VCRO, dan wel niet op het tijdstip dat wordt vermeld in het attest van aanplakking conform artikel 4.7.19, §2, lid 3 VCRO. Zij dienen daartoe concrete elementen aan te voeren die -kunnen- wijzen op de ontstentenis van een (regelmatige) aanplakking, dan wel van een geldig attest van aanplakking (vanaf een bepaalde datum).

Het attest van aanplakking in de zin van artikel 4.7.19, §2, 3° VCRO vormt een belangrijk bewijsmiddel om (de datum van) de (regelmatige) aanplakking aan te tonen, maar betreft niet het enige mogelijke bewijsmiddel, zoals onder meer blijkt uit de vaststelling dat artikel 4.7.21, §3, 3° VCRO niet expliciet verwijst naar artikel 4.7.19, §2, 3° VCRO. De (datum van) (regelmatige) aanplakking kan desgevallend ook worden aangetoond dan wel worden betwist met andere bewijsmiddelen, die door verwerende partij moeten worden geëvalueerd. Dit kan onder meer noodzakelijk zijn indien de bewijswaarde van het attest van aanplakking (en de daarin opgenomen datum van aanplakking) op basis van andere (bewijs)stukken in vraag wordt gesteld, doordat de gemeente heeft nagelaten om een geldig (en bewijskrachtig) attest van aanplakking op te maken (waardoor de rechtszekerheid in het gedrang kan komen).

4.

Verzoekende partijen betwisten (als derde belanghebbenden) dat er *in casu* een (regelmatige) aanplakking gebeurde (vanaf 16 september 2014), die geldt als bewijs van aanvang van hun beroepstermijn. Zij betwisten zowel de geldigheid van het attest van aanplakking als de representativiteit van de daarbij horende foto's.

De bestreden beslissing overweegt het volgende inzake de aanvang van de beroepstermijn en de daarop gesteunde laattijdigheid van het administratief beroep van verzoekende partijen:

“ ...

De beslissing werd op dinsdag 16 september 2014 aangeplakt bij de inkomdeur van de bestaande bebouwing door de diensten van de stad Sint-Niklaas.

De aanplakking werd gedocumenteerd door foto's en blijkt correct verlopen, zodat de beroepstermijn zijn aanvang heeft genomen.

... ”

Appellant stelt dat de aanplakking niet correct gebeurde, waardoor de beroepstermijn volgens appellant niet beginnen lopen is en het beroep niet laattijdig is.

Deze beweringen zijn niet ernstig.

Het attest van aanplakking is correct opgemaakt en vermeldt de datum van effectieve aanplakking door de staddiensten zelf. Het gegeven dat in dit attest gesteld wordt dat de bekendmaking uiterlijk op 22 september 2014 zal worden aangeplakt maakt niet dat dit attest niet geldig is.

Uit de fotodocumentatie ons overgemaakt door de stad blijkt dat de aanplakking wel degelijk correct gebeurde.

...

Op basis van de samenlezing van het attest van aanplakking en de daarbij horende foto's, blijkt dat een mededeling dat de bestreden vergunning werd verleend door een afgevaardigde van de stadssecretaris werd aangeplakt op 16 september 2014. Hoewel de bewoordingen van het attest van aanplakking duidelijker konden worden geformuleerd, en de foto's mogelijks een duidelijker beeld konden schetsen van het aangeplakte document, maken verzoekende partijen (die terzake in beginsel de bewijslast dragen), aan de hand van de voorliggende stukken niet aannemelijk dat er *in casu* (vanaf 16 september 2014) geen (regelmatige) aanplakking gebeurde. Hun beweringen inzake de dubbelzinnigheid van het attest van aanplakking wat betreft de datum van effectieve aanplakking van de bestreden vergunning, en inzake de onduidelijkheid van de foto's ter ondersteuning van de regelmatige aanplakking van de bestreden vergunning op de plaats waarop de vergunningsaanvraag betrekking heeft, overtuigen niet. De afgevaardigde van de stadssecretaris vermeldt (onderaan) op het attest van aanplakking als "*datum effectieve aanplakking*" (handgeschreven) "*16.09.2014*", terwijl op de bijhorende foto's die door deze ambtenaar werden genomen, waarop bovenaan wordt vermeld "*aangeplakt op 16/09/2014*", de mededeling dat de vergunning is verleend (inclusief de beroepsmogelijkheden -en modaliteiten) duidelijk zichtbaar is ter hoogte van de inkomdeur van het te slopen hoekpand (en opvalt in het straatbeeld).

De (regelmatige) aanplakking van de mededeling dat de stedenbouwkundige vergunning door de stad Sint-Niklaas op 8 september 2014 werd verleend, vindt steun in de vaststelling dat verzoekende partijen *in casu* tijdig (binnen hun beroepstermijn) kennis kregen van het bestaan van deze vergunning (zodat hun rechten van derde belanghebbenden waren gevrijwaard). Op basis van het dossier blijkt dat de betreffende aanplakking *in casu* (in beginsel) de eerste en (bij ontstentenis van betekening van de vergunningsbeslissing) enige bekendmaking was aan verzoekende partijen van het feit dat tussenkomende partij het betreffende bouwproject wil realiseren. De aanvraag werd door het college van burgemeester en schepenen van de stad Sint-Niklaas niet onderworpen aan een openbaar onderzoek, naar aanleiding waarvan belanghebbende derden desgevallend reeds eerder kennis konden nemen van de intenties van tussenkomende partij (en vervolgens extra waakzaam konden zijn). Verzoekende partijen erkennen in hun verzoekschrift en wederantwoordnota dat zij "*begin oktober 2014*" "*kennis hadden van het bestaan van de vergunning, en bijgevolg de plannen zijn gaan inzien*". Voorts blijkt dat eerste verzoekende partij vervolgens "*eerst in der minne betracht regeling te treffen via een minnelijke schikking en verzoening*", en dat "*pas toen bleek (onder meer bij de vrederechter) dat een verzoening of regeling er niet in zat*", hij "*zich tot een raadsman heeft gewend en bleek uit het administratief dossier dat er geen (minstens geen conforme) aanplakking heeft plaatsgevonden*". Zij stellen dat er "*geen bewijs is dat zij op de hoogte werden gesteld door bekendmaking van deze vergunning via -correcte- aanplakking*", en dat "*pas nadat eerste verzoeker zich op de stad ging informeren hem werd meegedeeld dat er een beslissing was*". De Raad verzocht partijen ter zitting ambtshalve om standpunt in te nemen omtrent het belang van verzoekende partijen bij hun middel, in het kader waarvan zij ter zitting herhaalden "*dat zij begin oktober 2014 op het gemeentehuis kennis kregen van de bestreden beslissing, inclusief de plannen, maar dat dit niet zou zijn gebeurd via de aanplakking*". Verzoekende partijen geven geen redelijke verklaring voor de (niet betwiste) vaststelling dat zij begin oktober 2014, met name circa twee weken nadat volgens de voorliggende stukken (vanaf 16 september 2014) een mededeling werd aangeplakt dat de bestreden vergunning was verleend, ondanks de door hen beweerde ontstentenis van (conforme) aanplakking "*kennis hadden van het bestaan van de vergunning, en bijgevolg de plannen zijn gaan inzien*". Zij verduidelijken met name niet waarom eerste verzoekende partij zich juist alsdan "*op de stad ging informeren*", terwijl er volgens hen

geen (conforme) aanplakking was gebeurd. Hun bewering dat er geen (regelmatige) aanplakking plaatsvond wordt dan ook feitelijk tegengesproken door de vaststelling dat verzoekende partijen erkennen dat zij de bestreden vergunning binnen de (in de bestreden beslissing gehanteerde) beroepstermijn op het stadhuis hebben ingezien, terwijl zij noch in hun schriftelijke stukken, noch tijdens de zitting verklaarden op welke manier zij dan wel kennis kregen van deze vergunning.

Gelet op de vaststelling dat verzoekende partijen enerzijds geen concrete elementen aanvoeren op basis waarvan redelijkerwijze blijkt dat er *in casu* ('gegronde twijfel' bestaat dat er) geen (regelmatige) aanplakking gebeurde vanaf 16 september 2014, en anderzijds circa twee weken later op het stadhuis inzage namen van de bestreden vergunning, die hen op basis van de voorliggende stukken klaarblijkelijk op geen enkele andere manier ter kennis werd gebracht, kon verwerende partij redelijkerwijze besluiten dat de beroepstermijn in artikel 4.7.21, §3 VCRO, op het ogenblik van het indienen van het beroep door verzoekende partijen, gelet op de (start)datum van aanplakking reeds (lang) was verstreken.

5.

Ten overvloede wordt nog opgemerkt dat verzoekende partijen uitdrukkelijk erkennen dat zij begin oktober 2014, terloops de periode van 30 dagen waarin volgens het dossier een mededeling was aangeplakt dat de bestreden vergunning was verleend en binnen de beroepstermijn, effectief kennis kregen en namen van de bestreden vergunning. Zelfs indien dit (volgens hen) louter toeval was, en deze kennisname niet gebeurde op basis van de (regelmatige) aanplakking van een mededeling dat de bestreden vergunning was verleend, konden zij op dat ogenblik desgevallend alleszins tijdig administratief beroep aantekenen. Het stond alsdan aan verzoekende partijen om (als zorgvuldige bestuurden) vanaf de kennisname van (de inhoud van) de bestreden vergunning (begin oktober 2014) diligent te handelen, gelet op het uitgangspunt dat de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van administratieve beslissingen niet te lang onzeker mag blijven. Zelfs indien zij op dat ogenblik in eerste instantie opteerden voor overleg met tussenkomende partij en een verzoeningsprocedure bij de Vrederechter, dienden zij tevens (desgevallend tegelijkertijd) tijdig administratief beroep in te stellen bij verwerende partij. Er anders over oordelen zou betekenen dat aan verzoekende partijen, die expliciet erkennen dat zij binnen de beroepstermijn effectief kennis kregen en namen van de bestuurshandeling die zij wensen te bestrijden, wordt toegestaan om de aanvangsdatum van deze termijn, op basis van een beweerde ontstentenis van (conforme) aanplakking, willekeurig te verschuiven. Op die manier zou de rechtsgeldigheid en het voortbestaan van de betreffende bestuurshandeling in het ongewisse worden gehouden, zonder dat het College van Burgemeester en Schepenen als de overheid van wie zij uitgaat, tussenkomende partij als begunstigde van de vergunning, en eventuele andere belanghebbenden, hiervan op de hoogte zijn.

Het beroep wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van bvba ACE INVEST is ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 350 euro, ten laste van verzoekende partijen.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, ten laste van tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 21 november 2017 door de achtste kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de achtste kamer,

Marino DAMASOULIOTIS

Pascal LOUAGE